

Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Varaždin, Trg slobode 9

Poslovni broj: P-413/2023-24

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Varaždinu, po sutkinji Karmen Ošpuh, u pravnoj stvari tužiteljice Šanjek Marije iz Varaždina, Ludbreška 1B, OIB: 99538205146, zastupane po punomoćnici Dini Galić, odvjetnici u Varaždinu, Tome Blažeka 3, protiv tuženika Hrvatska poštanska banka d.d., Zagreb, Jurišićeva 4, OIB: 87939104217, zastupane po punomoćniku Ivi Šučuru, odvjetniku u Zagrebu, Ribnjak 40, radi ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene javne glavne rasprave održane dana 29. rujna 2026. u prisutnosti punomoćnice tužiteljice i z. punomoćnika tuženika Jurice Sevšeka, odvjetnika u OD Sevšek & partneri, Varaždin, 28. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku Hrvatska poštanska banka d.d., Zagreb, Jurišićeva 4, OIB: 87939104217, isplatiti tužiteljici Mariji Šanjek iz Varaždina, Ludbreška 1B, OIB: 99538205146, iznos od 1.271,12 EUR (slovima: tisućudvjestosedamdesetjedaneuro i dvanaestcenti) sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana podnošenja tužbe 7.6.2023. do 30.12.2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta uvećanoj za tri postotna poena, a od 31.12.2023. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

II. Odbija se tužbeni zahtjev tužiteljice kojim traži od tuženika da joj isplati iznos od 7.502,18 EUR na ime glavnice odnosno preplate utvrđene za razdoblje do 30.9.2015. godine sa zakonskom zateznom kamatom počevši od 1.10.2015. do isplate.

III. Utvrđuje se da ne postoji tražbina tuženika prema tužiteljici u iznosu od 476,51 EUR.

IV. Svaka strana snosi svoje troškove postupka.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je podnijela tužbu protiv tuženika Nova hrvatska banka d.d. Zagreb, navodeći da su sklopile Ugovor o kreditu broj 311944 u svrhu adaptacije stana, 21.3.2007., na iznos od 69.191,00 CHF. Tužiteljica da se obvezala kredit vratiti u 16 godina, u 192 jednaka mjesečna anuiteta uz obračun anuiteta u kunskoj protuvrijednosti po prodajnom tečaju kreditora za CHF na dan dospijeca, time da je ugovorena promjenjiva kamatna stopa sukladno internim aktima tuženika, a u trenutku sklapanja Ugovora iznosila je 4,89% godišnje. Početni anuiteti prema otplatnom planu da su iznosili 520,24 CHF. Sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju, stranke da su sklopile Aneks broj 1 Ugovoru o kreditu, 25.2.2016., radi provedbe postupka konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR, prema kojem je preostala neotplaćena glavnica kredita iznosila 26.975,17 EUR te je tuženik priznao tužiteljici preplatu u iznosu od 22.681,39 HRK koji se iznos trebao koristiti za pokriće 50% budućih anuiteta do iskorištenja preplate. Tužiteljica da je otplatila kredit u cijelosti. Tvrdi da su odredbe osnovnog Ugovora djelomično nišetne i to odredbe čl. 4.1. Ugovora u dijelu u kojem je ugovorena promjenjivost kamatne stope, te odredba čl. 7.1. u dijelu u kojem je ugovoreno da se kamata zajedno s glavnicom uplaćuje mjesečno, po prodajnom tečaju kreditora za CHF na dan dospijeca, smatra da su nišetne i sve odredbe Aneksa o konverziji koje su u suprotnosti s odredbama Ugovora oslobođenog nišetnih odredbi, a posebno dio Aneksa o konverziji kojim je utvrđeno stanje preostale glavnice kredita u EUR na dan 30.9.2015. U pogledu jednostrano promjenjive kamatne stope i valutne klauzule poziva se na stav Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske iz presude broj PŽ-6632/17 te Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012, kao i presudu Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-7129/13 i Vrhovnog suda RH Revt-249/14. Slijedom navedenog tužiteljica smatra da joj pripada novčani iznos na ime obeštećenja zbog primjene djelomično nišetnih odredbi Ugovora i to u iznosu od 6.509,84 EUR sa zateznom kamatom od svakog preplaćenog iznosa do isplate. Nakon provedenog vještačenja, traži isplatu iznosa od 7.502,18 EUR te postavlja i eventualni tužbeni zahtjev na isplatu zakonske zatezne kamate od svakog preplaćenog iznosa do 30.9.2015. u iznosu od 1.271,12 EUR, sa zateznom kamatom počevši od podnošenja tužbe do isplate.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da je došlo do statusnih promjena na strani tuženika, naime, da je Rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu broj Tt-23/25802 od 3.7.2003. u sudski registar upisano pripajanje društva Nova hrvatska banka d.d. sa sjedištem u Zagrebu, Varšavska 9, OIB: 78427478595, društvu Hrvatska poštanska banka d.d. sa sjedištem u Zagrebu, Jurišićeva 4, OIB: 87939104217, čime je navedeno dioničko društvo postalo pravni slijednik tuženika. Oспорava i osnovu i visinu tužbenog zahtjeva, u bitnome navodeći da je potraživanje tužiteljice u zastari, da je provedena konverzija Ugovora o kreditu temeljem Zakona o potrošačkom kreditiranju, da utvrđenja iz parnice Potrošač nisu primjenjiva na ugovorni odnos parničnih stranaka,

da ugovorne odredbe konkretnog Ugovora o kreditu nisu utvrđene ništetnima u parnici Potrošač, da tužiteljica nije dokazala da se o pojedinim ugovornim odredbama nije pregovaralo, da ugovorna odredba o valutnoj klauzuli ne uzrokuje, protivno načelu savjesnosti i poštenja, značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Ujedno stavlja prigovor radi prijeboja svoje tražbine u iznosu od 476,51 EUR i to s osnova plaćanja anuiteta kredita u manjim iznosima u razdobljima kada je tečaj CHF bio niži od početno ugovorenog. Ističe da zbog provedene konverzije potrošač nema pravnog interesa tražiti razliku preplaćenih iznosa te je i intencija zakonodavca bila da zakonskim rješenjem iznađe rješenje za sve korisnike kredita u CHF, čime je takvo zakonske rješenje derogiralo bilo kakva eventualna prava koja su potrošači potraživali slijedom pravomoćne presude u parnici Potrošač.

3. Sud je u dokaznom postupku pročitao Ugovor o kreditu, z.k. podatke, prometnu karticu po kreditu, plan otplate u jednakim mjesečnim anuitetima, otplatni plan, Aneks broj 1 Ugovora o kreditu, parametre kamatne stope, dopis tužiteljici od 5.3.2016., izračun konverzije kredita na dan 30.9.2015., promete po računu, otplatni plan po kreditu s valutnom klauzulom u EUR, izvod otvorenih stavaka po kreditu na dan 30.9.2015., potvrdu tuženika od 19.5.2023. te je pročitao nalaz financijskog vještaka Vlaste Santo-Olda, te je saslušana tužiteljica.

4. Između stranaka činjenično nije sporno, a proizlazi to i iz dokumentacije u spisu, da su pravni prednik tuženika Volksbank d.d. Zagreb i tužiteljica sklopili Ugovor o kreditu 21.3.2007. na iznos od 69.191,00 CHF, sa obvezom vraćanja kredita u 192 jednaka mjesečna anuiteta od po 520,24 CHF u kunsjoj protuvrijednosti po prodajnom tečaju kreditora za CHF na dan dospijeca, da je ugovorena promjenjiva kamatna stopa koja je u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu iznosila 4,89% godišnje. Nije sporno ni to da su stranke sklopile Aneks broj 1 Ugovoru o kreditu 25.2.2016. temeljem Zakona o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015) radi provedbe postupka konverzije pri čemu je utvrđena nova glavnica kredita od 26.975,17 EUR te je obračunata preplata u iznosu od 22.681,39 HRK koji se iznos koristio za pokriće budućih anuiteta do iskorištenja. Nije sporno ni to da je tužiteljica navedeni kredit otplatila. Tuženik ne osporava tužiteljici svojstvo potrošača u smislu čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu (NN 96/03).

5. Sporno je pravno pitanje da li se presude na koje se poziva tužiteljica, mogu primijeniti na konkretni predmet, da li je provedenom konverzijom tužiteljica izgubila pravo tražiti puno obeštećenje preplaćenih iznosa kao razlike između kamatne stope koja je vrijedila na dan sklapanja Ugovora od 4,89% godišnje u odnosu na kamate koje je tuženik tokom otplate kredita jednostrano mijenjao te kao razlike tečaja CHF koji je vrijedio na dan sklapanja Ugovora (4,5513 kn / 1 CHF) i tečaja na dan plaćanja svakog pojedinog anuiteta, uz uračunavanje priznatog preplaćenog iznosa u Aneksu Ugovora o kreditu.

6. Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/17 od 14.6.2018. kojom je potvrđena Presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. i to u točki 8. tužbenog zahtjeva, a u kojoj se utvrđuje da je 8. – tužena Sberbank d.d. u razdoblju od 1.6.2004. do 31.12.2008. povrijedila kolektivne

interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je tužena postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača, te protivno odredbama Zakona o obveznim odnosima na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tužene, te je u razdoblju od 10.9.2003. do 31.12.2008., a koja povreda traje i nadalje, povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tužene i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tužena kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači, nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tužene o promjeni stope ugovorne kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, sve na štetu potrošača. Također je točkom 9. izreke presude naloženo svim tuženima da prekinu s gore opisanim postupanjem, te im je naloženo da u roku od 60 dana ponude potrošačima izmjenu ugovorne odredbe kojom je određeno da je iznos glavnice kreditne obveze vezan uz valutu švicarski franak, a kamatna stopa promjenjiva, na način da glavnica bude izražena u kunama u iznosu koji je isplaćen u fazi korištenja kredita i uz fiksnu kamatnu stopu, a u postotku koji je bio izrijekom naveden u sklopljenom potrošačkom ugovoru kao važeća stopa redovne kamate na dan sklapanja ugovora, jer će u suprotnom njihovu ponudu zamijeniti ova presuda.

7. Presuda broj PŽ-6632/17-10 od 14.6.2018. postala je pravomoćna 14.6.2018. Zastarni rok kod stjecanja bez osnove iznosi 5 godina. Međutim, kako se tužiteljica poziva na citiranu presudu Trgovačkog suda u Zagrebu koja je postala pravomoćna 14.6.2018., te kako je tužiteljica podnijela tužbu 7. lipnja 2023., to nije nastupila zastara. Iako je tužiteljica postavila zahtjev za isplatu zatezne kamate 28.9.2026., nakon provedenog financijskog vještačenja, zahtjev za isplatu zateznih kamata sadržan je već u tužbenom zahtjevu pa se i prigovor zastare te tražbine treba sagledati u odnosu na dan podnošenja tužbe, a to je 7.6.2023., u kojem slučaju kao što je rečeno nije nastupila zastara tražbine.

8. U odnosu na tvrdnju tuženika da se navedena presuda Visokog trgovačkog suda ne može primjenjivati na sve potrošače, već da u svakom konkretnom slučaju treba ispitivati da li se prilikom sklapanja ugovora o kreditima pojedinačno pregovaralo sa tuženikom o promjenjivoj kamatnoj stopi u skladu s njegovom odlukom, odnosno da je obavijestio i upoznao tužiteljicu sa svim rizicima sklapanja Ugovora o kreditu u kojem je glavnica kredita izražena u valuti švicarski franak, tuženiku treba reći da se prema odredbi čl. 502.c Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99,

88/01, 117/03, 88/05, 2/07 - Odluka US RH, 84/08, 96/08 - Odluka US RH, 123/08 - Ispravak; 57/11; 148/11 - Pročišćeni tekst, 25/13, 89/14 - Odluka US RH, 70/19; dalje: ZPP), fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a, da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom slučaju sud je vezan uz utvrđenja u parnici u koje će se ta osoba na nj pozvati, a u konkretnom parničnom predmetu, tužiteljica se i poziva na ta utvrđenja. Tužiteljica u stranačkom iskazu potvrđuje da je sredstva kredita iskoristila za kupnju i adaptaciju stana, a koji služi isključivo za stanovanje. Navela je i to da joj prednik tuženika nije predočio rizike povećanja tečaja CHF niti tko će snositi taj rizik, štoviše, da ni o jednoj ugovornoj odredbi nije pregovarala s bankom već ga je dobila unaprijed pripremljenog u svrhu ovjere kredita. Također navodi da je bila svjesna da je preplatila veći iznos od onog priznatog kao preplatu u Aneksu Ugovora o kreditu, odnosno nakon provedene konverzije.

9. Točno je da sve naprijed izloženo nikako ne znači automatsku primjenu pravnih stavova iz kolektivnog spora i u konkretnoj parnici već je na tuženiku, kao trgovcu u odnosu na kojeg je kao tuženika vođen navedeni kolektivni spor i u odnosu na kojeg je donesena pravomoćna presuda u tom sporu, teret dokazivanja da se odluke donesene u tom sporu ne mogu primijeniti i na konkretni ugovor. Dakle, tuženik je trebao dokazati činjenice iz kojih bi proizlazilo da se predmetni ugovor o kreditu ne može podvesti pod činjenični supstrat na kojem se temelje pravna utvrđenja iz citiranih presuda donesenih u kolektivnom sporu, odnosno da ugovorne odredbe o načinu promjene stope ugovorne kamate odlukom kreditora te odredbe o valutnoj klauzuli u CHF nisu identične onima koje je razmatrao sud u kolektivnom sporu. Tuženik je morao dokazati da su sporne odredbe ugovora bile razumljive za tužiteljicu kao potrošača i da je s njom pregovarao o tim odredbama, a zbog čega se one ne bi mogle smatrati nepoštenima. Na tu okolnost tuženik nije predložio saslušanje svjedoka koji su sudjelovali u pregovorima oko sklapanja Ugovora o kreditu, zbog čega nije dokazao da su sporne odredbe Ugovora bile razumljive tužiteljici kao potrošaču i da je o tim ugovornim odredbama s njom pregovarao. Naprotiv, tužiteljica navodi da o tim ugovornim odredbama, kao uostalom o bilo kojoj ugovornoj odredbi, s tuženikom nije pregovarala.

10. Tuženik nije dokazao niti ponudio dokaze kojima bi se moglo utvrditi kako su tužiteljici pri sklapanju ugovora kreditorovi zaposlenici protumačili i objasnili značaj i posljedice spornih ugovornih odredbi i da su joj te odredbe učinili razumljivima, ne samo formalno i gramatički, već i suštinski, a kako to razmatra i sud u sporu za zaštitu kolektivnih interesa, a jednako tako i Sud Europske unije u predmetu C-186/16, prema kojem razumljivost odredbe podrazumijeva da su korisniku kredita od strane kreditora pružene potpune informacije kako bi mogao donositi razborite i informirane odluke na temelju kojih može procijeniti ekonomske posljedice koje bi takva odredba mogla imati za njegove financijske obveze.

11. U vrijeme podnošenja ove tužbe 7.6.2023. važile su odredbe Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/14, 110/15 i 14/19), a prema odredbi čl. 118. tog zakona, odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106. st. 1. toga zakona, u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača, obvezuje

ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika, a identično je bilo propisano i odredbom čl. 138.a. ZZP/07. U prilog takvom zaključivanju govori i odredba čl. 120. ZZP/14, prema kojoj pokretanje ili vođenje postupka pokrenutog na temelju čl. 106. st. 1. tog zakona, ne sprječava osobu kojoj je, postupanjem trgovca koje je suprotno odredbama ovoga zakona i drugih propisa koji su navedeni u članku 106. st. 1. ovoga zakona, prouzročena šteta, da pokrene pred nadležnim sudom postupak za naknadu štete protiv trgovca koji joj je nedopuštenim postupanjem prouzročio štetu, da pred sudom pokrene postupak za poništenje ili utvrđivanje ništetnosti ugovora koji je sklopljen pod utjecajem nedopuštenog postupanja, odnosno da pred sudom pokrene bilo koji drugi postupak kojim će zahtijevati ostvarenje prava koja joj pripadaju na temelju pravila sadržanih u ovom ili drugim zakonima.

12. S obzirom na direktni učinak pravomoćnih presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. (za kamatnu stopu) i PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. (za valutnu klauzulu), donesenih u postupku za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača, a imajući u vidu da se spomenute presude odnose i na tuženika, ništetne su sporne odredbe predmetnog Ugovora o kreditu kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa na temelju jednostrane odluke tuženika, kao i one koje se odnose na valutnu klauzulu. Obzirom na djelomičnu ništetnost ugovornih odredaba predmetnog ugovora o kreditu, tužiteljici bi pripadalo pravo na povrat onoga što je isplatio na temelju ništetnih ugovornih odredbi, konkretno, razliku između tečaja za valutu CHF primijenjenog kod otplate i onog u vrijeme isplate kredita 2007. godine, kao i na povrat onoga što je isplatio kao razliku između kamatne stope od 4,89% prilikom sklapanja Ugovora i onih koje je jednostrano u daljnjem periodu mijenjao tuženik u smislu povećanja. Takvo pravo tužiteljice proizlazi iz čl. 323. st. 1. u svezi s čl. 1111. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23; dalje: ZOO).

13. Zakonom o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju koji je na snazi od 30.9.2015. (NN 102/15 – dalje: Novela), u odredbi čl. 19.b. propisano je načelo konverzije kredita tako da konverzija kredita denominiranog u CHF u kredit denominiran u EUR i kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR podrazumijeva konverziju kredita radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i provodi se na način da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u EUR, a položaj potrošača s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR.

14. Kao način konverzije kredita, u odredbi čl. 19.c. st. 1. toč. 1. i 2. Novele propisano je da konverzija kredita podrazumijeva konverziju radi promjene valute odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i izračunava se na način da se:

1. na iznos početno odobrene glavnice kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF izračuna iznos glavnice kredita denominiranog u EUR i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR, po tečaju primjenjivom na datum isplate kredita, a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, pri čemu se iznosom početno odobrene

glavnice smatra iznos koji je zadužen u poslovnim knjigama vjerovnika, a koji iznos može biti veći od isplaćenog iznosa zbog tečajne razlike zbog kupoprodaje deviza prilikom isplate kredita,

2. umjesto početno ugovorene kamatne stope kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF primijeni kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu, uvažavajući smanjenja kamatnih stopa, tečaj ili uvjete odobrene određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF.

15. Učinak prihvata konverzije propisan je, između ostalog u odredbi članka 19.e stavak 7. i 8. tako da ako potrošač prihvati izračun konverzije kredita:

– učinak konverzije iz članka 19.c stavka 1. točke 8. ovoga Zakona snosi vjerovnik, a ona se u poslovnim knjigama vjerovnika iskazuje kao usklađenje tražbine zbog promjene tečajeva, odnosno rashod temeljem povrata preplate iz članka 19.c stavka 1. točke 5. podtočaka 1. i 2. ovoga Zakona,

– razliku u početnoj glavnici zbog kupoprodaje deviza iz članka 19.c stavka 1. točke 1. ovoga Zakona, iznos naplaćenih zateznih kamata, naknada i troškova iz članka 19.c stavka 1. točke 4. ovoga Zakona, iznos kamate i tečajnih razlika na ime preplate iz članka 19.c stavka 1. točke 5. ovoga Zakona snosi potrošač.

Ako su ugovorom o kreditu denominiranom u CHF i denominiranom u kunama u valutnoj klauzuli u CHF potrošaču bile odobrene pogodnosti u vidu smanjene kamatne stope, posebnog tečaja ili druge specifične pogodnosti po odluci vjerovnika, vjerovnik ih nije dužan primijeniti na izračun konverzije iz članka 19.c ovoga Zakona, već one padaju na teret potrošača. Pritom se pogodnostima ne smatraju posebna smanjenja kamatnih stopa, posebni tečaj ili povoljniji uvjeti odobreni određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF.

16. Iz Aneksa broj 1 Ugovoru o kreditu od 25. veljače 2016. proizlazi da su stranke prihvatile konverziju te su mijenjale odredbe iz osnovnog ugovora i to valutu kredita, kamatnu stopu i iznos neotplaćenog kredita te postigle sporazum o preplaćenom iznosu od 22.681,39 HRK, a utvrdile su i preostalu neotplaćenu glavnice nakon provedene konverzije u iznosu od 26.975,17 EUR na dan 30.9.2015. u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženika na dan dospijeca.

17. Aneks Ugovoru o kreditu nije ništetan kao što je to zaključio u istovjetnom predmetu Vrhovni sud u svojoj odluci Gos-1/2019. Naime, u citiranoj odluci zauzet je pravni stav po kojem Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15.) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivosti kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

17.1. Slijedom navedenog, nisu ništetne odredbe Aneksa kojim je utvrđeno stanje preostale neotplaćene glavnice te dio koji se odnosi na promjenjivu kamatnu stopu i to samom okolnošću što je tužiteljici priznata preplata u iznosu od 22.681,39

HRK, a tužiteljica smatra da i dalje postoji dug s osnova preplate od 7.502,18 EUR, zbog čega je taj dio tužbenog zahtjeva odbijen.

18. Tako Vrhovni sud u citiranoj odluci ističe kako je Novelu ("Narodne novine" broj 102/15) Ustavni sud Republike Hrvatske ocijenio usklađenom s Ustavom Republike Hrvatske te u svojem rješenju broj U-I-3685/2015 i dr. od 4. travnja 2017. nije prihvatio prijedlog više predlagatelja fizičkih osoba te osam kreditnih institucija za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom tog Zakona (kao i Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o kreditnim institucijama – "Narodne novine" broj 102/15).

19. U svojoj odluci Ustavni sud Republike Hrvatske pored formalne i materijalne ustavnosti istaknuo je da osporeni ZIDZPK/15 ima legitiman cilj koji se ogleda u povećanju socijalne zaštite, sprječavanju nastavljanja nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i sprječavanju produbljivanja dužničke krize te da je navedena mjera (konverzija) razmjerna legitimnom cilju koji se želio postići jer su propisane mjere bile prikladne i nužne te nije postojala druga manje tegobna ili ograničavajuća mjera. Njome nije nametnut prekomjeran teret ni kreditnim institucijama kao adresatima.

20. U takvim okolnostima, a imajući nastavno na umu da je ZIDZPK/15 poseban zakon (*lex specialis*) u odnosu na opća pravila obveznog prava, odnosno Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 11/08, 125/11 i 78/15 - dalje: ZOO/05) te da je riječ o izvanrednoj, jednokratnoj i retroaktivnoj mjeri (intervenciji) zakonodavca, prema shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske, ne mogu opća pravila ZOO/05 o ništetnosti ili izostajanju pravnih učinaka u dijelu u kojem su u eventualnoj koliziji s režimom ZID ZPK, o konverziji dovesti do ništetnosti ili nepostojanja sporazuma o konverziji.

21. Između stranaka nije sporno da je izračun prilikom provođenja konverzije napravljen temeljem spomenute Novele, odnosno da je izračun tuženika točan, pri čemu joj je tuženik obračunao sve uplaćene iznose kao da je Ugovor o kreditu od početka bio sklopljen u valuti EUR.

22. Međutim, Vrhovni sud Republike Hrvatske u Presudi i rješenju broj Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026. navodi: "...učinak konverzije prema ZID ZPK/15 djeluje *ex tunc* što omogućuje uspostavu činjeničnog i pravnog okvira u kojem bi se potrošač našao i bez postojanja nepoštene ugovorne odredbe. Tako stvorena mogućnost uspostave činjeničnog i pravnog okvira kakav je postojao, već sama po sebi, ima restitucijski učinak jer omogućuje vraćanje koristi koju je druga ugovorna strana (trgovac) stekla od potrošača po osnovi nepoštene ugovorne odredbe i to u okolnostima i u proceduri koja je unaprijed poznata i unaprijed svim stranama predstavljena kao jednokratna mjera i trajno rješenje. Na taj je način prema ocjeni revizijskog suda, zaključenjem Aneksa Ugovoru o kreditu koji je zaključen prema pravilima posebnog propisa (ZID ZPK/15) uspostavljena ravnoteža između efektivne zaštite i zahtjeva pravne sigurnosti kao i zaštite legitimnih očekivanja strana u ugovornom odnosu koje su postupale u dobroj vjeri u opsegu obračuna izvršenog u smislu odredbe čl. 19.c u vezi s čl. 19.e ZID ZPK/15... interveniranje u takav pravni odnos na način koji to tužitelj zahtijeva – unutar opsega obračuna izvršenog prema odredbi čl. 19.c u vezi s odredbom čl. 19.e ZID ZPK/15, bilo bi suprotno slobodi ugovaranja i slobodi tržišnog natjecanja koja izvire iz slobode ugovaranja."

23. U ovom parničnom predmetu zaključenje Aneksa Ugovoru o kreditu ovisilo je o volji tužiteljice kao potrošača jer je potrošačima dana mogućnost izbora da li će prihvatiti konverziju ili je neće prihvatiti. Prema tome, sklapanjem Aneksa Ugovoru o kreditu temeljem ZIDZPK/15 derogirane su opće odredbe Zakona o obveznim odnosima o pravnim posljedicama ništetnosti i iznosi koji su plaćeni (preplaćeni) na temelju nepoštenih ugovornih odredbi o jednostranoj izmjeni stope ugovorne kamate i devizne klauzule u CHF, iskorištene su u njezinu korist za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene, kao što je rečeno, valjanim Aneksom Ugovora o kreditu i to na način kako je detaljno propisano u ZIDZPK/15. Slijedom toga, odbijen je tužbeni zahtjev za isplatu glavnice preplaćenih iznosa na temelju nepoštenih i ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli u CHF i jednostranoj promjeni kamatne stope.

24. Kako je tužiteljica tražila i zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem takovih odredaba i to za razdoblje od dana plaćanja pojedinačnih mjesečnih obroka kredita do sklapanja Aneksa Ugovora o kreditu, a taj dio nije obuhvaćen obračunom u konverziji niti je propisan bilo kojom odredbom ZIDZPK/15, osnovan je zahtjev tužiteljice za isplatu zateznih kamata na svaki preplaćeni iznos na temelju čl. 1111. i čl. 1115. ZOO-a i to do 30. rujna 2015. kada je prestala obveza izvršenom konverzijom kredita, a te zatezne kamate po stavu Vrhovnog suda RH pripadaju tužiteljici kao potrošaču u cijelosti i bez oduzimanja od preplate utvrđene Aneksom Ugovora o kreditu. Kako tužiteljici pripadaju zatezne kamate na preplaćene iznose od sklapanja Ugovora o kreditu do prestanka obveze izvršenom konverzijom 30. rujna 2015., taj je dio tužbenog zahtjeva usvojen, bez uračunavanja priznatog preplaćenog iznosa u konverziji. U dokaznom postupku utvrđen je financijskim vještačenjem iznos zateznih kamata na preplaćene iznose zbog promjene kamatne stope i promjene tečaja CHF, a financijski vještak Vlasta Santo-Olda utvrđuje da se radi o zateznoj kamati u ukupnom iznosu od 1.271,12 EUR, a kojem matematičkom izračunu nijedna parnična strana nije prigovorila pa i sud takav izračun prihvaća stručnim i objektivnim i prihvaća tužbeni zahtjev kojim traži isplatu zatezne kamate osnovanim.

25. Nije osnovan prigovor prijeboja tražbine tuženika u iznosu od 476,51 EUR i to za ona razdoblja u kojima je tečaj CHF bio niži od početnog i razdoblja kada je tužiteljica plaćala anuitete upravo po nižem tečaju od početnog. Naime, tužiteljica na temelju negativne tečajne razlike i na temelju kamate koja je bila eventualno niža od one u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu, nije ništa stekla bez osnove, u kojem slučaju bi taj iznos trebala vratiti tuženiku.

26. Odluka o zateznoj kamati u skladu je s odredbom čl. 31. st.2. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23; dalje: ZOO) pa su tužiteljici na iznos neisplaćenih kamata dosuđene zatezne kamate od dana kada je podnesen zahtjev za njihovu isplatu, a to je dan podnošenja tužbe 7.6.2023.

27. U odnosu na tvrdnju tuženika da se postavljanje eventualnog tužbenog zahtjeva smatra povlačenjem dijela tužbenog zahtjeva, takav stav tuženika nije ispravan. Naime, postavljanje eventualnog tužbenog zahtjeva tijekom parnice, kako to čini tužiteljica u podnesku od 28.9.2026., nije povlačenje osnovnog tužbenog zahtjeva. Prema članku 188. st.2. ZPP-a, tužitelj može u jednoj tužbi istaknuti dva ili više tužbenih zahtjeva u međusobnoj vezi, tako da sud prihvati sljedeći zahtjev ako prvi nije

osnovan, dok čl. 193. ZPP-a posebno uređuje povlačenje tužbe kao zasebnog procesnog instituta. Čl. 191. ZPP-a određuje da je preinaka tužbe promjena istovjetnosti zahtjeva, povećanje postojećeg ili isticanje drugog zahtjeva uz postojeći, ali da tužba nije preinačena kao je tužitelj smanjio tužbeni zahtjev ili promijenio, dopunio ili ispravio navode bez promjene tužbenog zahtjeva, pa time zakon jasno razlikuje preinaku od smanjenja i od ostalih procesnih radnji. Upravo iz tog razloga, sud je eventualni zahtjev razmatrao jer tužiteljica nije uspjela sa osnovnim zahtjevom. U konkretnom slučaju tužiteljica je tražila zateznu kamatu također kao primarni tužbeni zahtjev, slijedom čega sud nije niti razmatrao eventualni tužbeni zahtjev jer su i primarni tužbeni zahtjev u pogledu isplate iznosa od 1.271,12 EUR i eventualni tužbeni zahtjev identični.

28. U pogledu odluke o parničnim troškovima kojom je određeno da svaka stranka snosi svoje troškove, o istome je pravno shvaćanje izraženo u odlukama Vrhovnog suda RH, pa primjerice odluka broj Rev-637/2019-2 od 15. studenog 2022. Pri tome treba imati u vidu i praksu Europskog suda za ljudska prava, kao primjerice D i H protiv RH, zahtjev broj 72152/13, presuda od 6. rujna 2016. U konkretnom predmetu tužiteljice kao potrošača u specifičnim okolnostima spornog pravnog odnosa kojoj nije obilježje stranačka ravnopravnost, koja nije mogla predvidjeti svoje izgleda za uspjeh u sporu jer sudska praksa o spornom pitanju nije bila jedinstvena pred drugostupanjskim sudovima, nije dužna snositi troškove postupka, prije svega iz razloga što nije mogla znati da njezin zahtjev nema izgleda za uspjeh. Imajući u vidu odredbe čl. 154. st.1. ZPP-a, sud može u slučaju kada je tužitelj izgubio parnicu, a u ovom slučaju tužiteljica je uspjela samo sa sporednim tužbenim zahtjevom, pozivanjem na pravo tužiteljice na pristup sudu kao njezinog konvencijskog prava, primjenjujući odredbu čl. 154. st.4. ZPP-a, odlučiti da svaka stranka snosi svoje troškove postupka. Tužiteljica nije u cijelosti izgubila parnicu kao što je rečeno, već je uspjela sa zahtjevom za isplatu zatezne kamate kao sporedne tražbine, pa je sud na temelju takvog uspjeha tužiteljice u sporu odlučio da svaka stranka snosi svoj trošak postupka.

Varaždin, 28. listopada 2026.

Sutkinja
Karmen Ošpuh

Uputa u pravnom lijeku:

Protiv presude stranka može izjaviti žalbu u roku od 15 dana od dana primitka presude. Žalba se podnosi ovome sudu u elektroničkom obliku putem informacijskog sustava, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dostaviti:

- 1) Punomoćnica tužiteljice – Dina Galić, odvjetnica u Varaždinu, Tome Blažeka 3
- 2) Punomoćnik tuženika – Ivo Šućur, odvjetnik u Zagrebu, Ribnjak 40

Broj zapisa: **9-3088f-540e0**

Kontrolni broj: **03fef-c1a4f-2e654**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.

